

Право и справедливост / Историята за петела на ловеца /

Случило се така, че преди много време, в един хубав слънчев ден, от курника на ловеца, който живеел в края на гората, избягал гордият, красив, но глупав петел. Той прехвърчал през оградата и за ужас на всички кокошки, с бодра стъпка се отправил към гората, за да опознае света на свобода. За нещастие на Петльо, още в самото начало на неговото пътешествие, на следите му попаднал Кумчо Вълчо. За него не било никак трудно да залови петела. Стиснал го здраво за едното крило и го повел към бърлогата си, където да го сготви. Петльо бил глупав, но съвсем не бил слаб. През целия път се дърпал и кукуригал с цяло гърло. Усилията му били възнаградени и в един момент петелът се отскубнал от хватката на Вълчо. Бягайки и крещейки с цяло гърло Петльо се натресъл на Кума Лиса, която била привлечена от цялата тази връва и довтасала тутакси да види какво се случва в гората. Лисицата с радост заловила петела на ловеца и забързала към своя дом където да го изяде, далеч от чужди любопитни погледи. Вълкът обаче, нямало как толкова лесно да се откаже от своята плячка и на бегом успял да настигне лисицата.

-Кума Лиске, спри, викнал той - това петле си е мое!

-Защо да е твое? - отвърнала Лиса - аз сама си го хванах

-Защото аз първи го намерих. По право ми принадлежи!

-Ти си го намерил, аз пък го хванах- казала лисицата- по моите правила петелът е мой!

- Аз също го бях заловил- възразил вълкът- ако не беше го откраднала от мен, сега вече да съм го прибрал в бърлогата.

-Откраднала? -учудила се Лиса-този петел си бягаше в гората сам самичък, така че нищо не съм крала.

Така поспорили доста горските животни и след като никой не се съгласявал с другия, решили да съберат горския съд, който да отсъди на кого от двамата принадлежи петелът. Главен съдия бил Лъвът. Царят на животните

бил най- силното и най- мъдро животно и срещу неговата дума никой не смеел да застане.

Събрал се съдът. Поставили петела в клетка по средата, а горските животни трябвало да решат каква ще е съдбата му. Лъвът изслушал двамата спорещи, всеки от тях твърдял, че по право петелът му принадлежи. След като ги изчакал да се накарат хубаво, лъвът започнал своето слово:

-И двамата искате петела за себе си. Единият твърди, че първи го видял, другият, че успял да го залови, но аз твърдя, че Петльо е мой!

Всички животни ахнали от изненада, никой не очаквал такава развръзка.

-Това не е справедливо- завайкали се в един глас Вълчо и Лисана

-Справедливост търсите... -прекъснал ги лъвът- не съм ли аз най- силното животно в гората? А щом е така, не е ли правото на моя страна ? Има ли тук някой, който да оспори думата ми и да се изправи срещу мен?

Всички животни замълчали. Вълкът и лисицата свели глави, но не могли да сторят нищо. Малко по- малко животните се разотишли и всички тихичко си шушукали, че макар Лиса и Вълчан да са известни пакостници в гората, този път лъвът не е отсъдил справедливо.

От горския съвет останал само царят лъв, заедно с Петльо, затворен в клетката. Тогава неочаквано царят на животните освободил петела и го отпратил да се прибира в къщи при кокошките.

-Защо ме пускаш? Нали съм твоята награда? -попитал щастливият петел

-Как да не те пусна. Ако не се върнеш в курника, твоят господар ще си помисли, че някое животно те е откраднало и всички ще ни застреля- отговорил загрижено лъвът.

-А защо не каза това на другите животни?

-Нали съм цар? Как да призная, че има по- силен от мен в гората? Как тогава ще ме слушат всички останали?

Тръгнал Петльо към дома си щастлив от това, че му се разминало и също, че господарят му, ловджията, е най- силен в гората. Крачил петелът бодро

напред, докато отгоре му не се нахвърлили заедно вълкът и лисицата. Прибирайки се нещастни към своите бърлогите, те чули стъпките му и го проследили. Ядосани и озлобени от случилото се по-рано, те изяли петела още на горската пътека.

„Има справедливост“-си помислили злосторниците и доволни се прибрали по домовете си.

В това време ловецът открил, че петелът е изчезнал и се ядосал много.

„Ще разбера кое животно ми отмъкна петела и ще си плати с кожата"- заканил се той. Нарамил пушката и тръгнал към гората. Застанал на една поляна, гръмнал във въздуха и се провикнал:

. -Съберете се животни и ми кажете кой от вас отмъкна моя Петльо?

Излезли няколко разтреперени животни и казали на ловеца.

- Лъвът отнесе твоя петел. Взе го за себе си да го изяде.

Тръгнал ловецът по следите на царя на животните, намерил го да си почива върху една затоплена скала. Без да мисли много, човекът вдигнал пушката и застрелял лъва. След това доволен се прибрал в къщата си и окачил кожата му на входната врата, за да знаят всички какво се случва с тези, които крадат от човека.

Тази история се е случила преди много време. Днес в нашите гори вече няма лъвовете, а крадливите вълци и лисици сега са господари на гората и често нападат дворовете и крадат от добитъка на човека.